



Tomy a Anika se odvrátili od okna a uviděli — ó hrůzo! —, jak se k nim blíží bílá postava.

„Strašidlo!“ křičel Tomy celý bez sebe.

Anika dostala takový strach, že ani nemohla křičet. Postava přicházela blíž a blíž, Tomy a Anika se k sobě tiskli a zavírali oči. Jenže strašidlo řeklo:

„Koukejte se, co jsem našla! Tamhle v té staré námořnické truhle ležela tatínkova stará noční košile. Trochu si ji zkrátím a budu ji nosit.“

Pipi došla až k nim. Dlouhá noční košile jí plandala kolem nohou.

„Ach Pipi, já myslela, že umřu hrůzou,“ řekla Anika.

„Ale noční košile přece nikomu neubližují!“ ujišťovala ji Pipi. „Koušou jedině v sebeobraně!“

Pipi se rozhodla námořnickou truhlu prohledat důkladněji. Odnesla ji k oknu, aby na ni dopadalo slabé měsíční světlo. Vytahovala staré šaty a házela je na podlahu. Také tam našla dalekohled, několik starých knih, tři pistole, kord a pytlík plný zlatých peněz.

„Tralalá!“ jásala Pipi.

„To je napínavé,“ vydechl Tomy.

Pipi všechno uložila do noční košile, udělala z ní raneč a děti se vrátily do kuchyně. Anika byla ráda, že už je z půdy pryč.

„Nikdy nedovolte dětem, aby si hrály se střelnou zbraní,“ řekla Pipi a vzala do každé ruky jednu pistoli. „Jinak se snadno stane neštěstí.“ A Pipi stiskla spouště obou pistolí najednou. „To byla, panečku, rána,“ řekla a podívala se nahoru. Byly tam dvě díry v místech, kde kulky vnikly do stropu.

„Kdo ví,“ řekla hlasem plným naděje, „třeba kulky pronikly stropem a zasáhly některé ze strašidel do nohou. To je aspoň naučí trochu přemýšlet, až zas dostanou chuť strašit malé, nevinné děti. Protože i když strašidla



nejsou, tak nemají lidi děsit, až ztratí hlavu, nemám pravdu? A vůbec, nechcete každý jednu pistoli?“ zeptala se nakonec Pipi.

Tomy byl nadšen. Anika by vlastně taky chtěla pistoli, ale nesměla by být nabitá.

„Teď si můžeme založit loupežnou bandu,“ řekla Pipi a přiložila si k očím dalekohled. „Mně se zdá, že vidím i blechy v Jižní Americe,“ dodala. „Tenhle dalekohled by se nám mohl hodit, až si založíme loupežnou bandu.“

Vtom někdo zabouchal na dveře. Byl to Tomíkův a Aničin tatínek. Přišel, aby děti odvedl domů. Říkal, že už je dávno čas jít spát. Tomy a Anika honem sebrali své věci, flétnu a brož, poděkovali Pipi za všechno a rozloučili se.

Pipi doprovodila hosty na verandu a dívala se za nimi, jak mizí cestičkou v zahrádce směrem k vrátkům. Otočili se a zamávali. Na Pipi dopadalo z domku světlo. Stála tam v noční košili po tatínkovi, která jí sahala až k patám, a zrzavé copy jí čouhaly do stran. V ruce držela kord. Vzdávala jim čest.

Když Tomy a Anika s tatínkem došli k vrátkům, zaslechli, že na ně Pipi volá. Zůstali stát a poslouchali. Koruny stromů šuměly, takže jí skoro nebylo rozumět. Ale přesto poznali její hlas:

„Já budu námořní lupič, až budu velká. Vy taky?“